

Knud Hertling: Jeg forstår udmærket, at ministeren for Grønland ikke ønsker at kommentere mine udtalelser om erhvervspolitikken. Det havde jeg heller ikke ventet. Jeg har blot ment det påkrævet at omtale dette centrale problem under debatten i dag.

Derimod holdt ministeren en fremragende forsvarstale for de danske lærere i Grønland. Sokrates kan næppe have holdt en bedre tale. Jeg forstår slet ikke, hvad det er i min tale, der har fået ministeren til at tale om, at jeg nedvurderer lærerpersonalet i Grønland. Jeg har ikke med et eneste ord sagt noget om, at lærerne udfører dårligt arbejde. Jeg har ikke med et eneste ord sagt noget om, at de udsendte lærere i Grønland ikke arbejder godt nok. Det, jeg har forsøgt at pege på — uden at generalisere, for det holder jeg ikke ret meget af — er, at visse danske lærere i Grønland — og „visse“ betyder en 3-4 stykker af en lærerstøb på over 200 — har fundet det rigtigt at blande sig i den grønlandske sprogdebat om spørgsmålet om placeringen af det grønlandske sprog i den grønlandske skole. Det er dette, jeg har kritiseret, og jeg mener, at grunden til, at jeg fremsatte denne ret hårde kritik, er blevet sagt nogenlunde tydeligt, idet jeg mener, at disse lærere har været meget ensidige i deres stillingtagen, medens vi synes, at dette problem inden for sprogdebatten fortjener bedre omtale og bedre afklaring, inden man siger noget definitivt.

Statsministeren (J. O. Krug): Det forekom mig, at hr. Poul Hartling i sin omtale af socialdemokratiets forhold til SF ligesom ville konstatere, at der var sket en i forhold til vælgerne og folkestyret betydningsfuld ændring i dette forhold efter kommunevalget den 8. marts. Jeg ser ikke rigtig, hvordan hr. Poul Hartling vil begrunde dette. Jeg henviste i mit svar til de klare standpunkter, socialdemokratiets kongres indtog i juni måned i fjor, altså før kommunevalget, og henviste til, at dette standpunkt, taget af kongressen, stadig og uændret er vort standpunkt i dag.

Hr. Poul Hartling talte også om sit dagsordensforslag, bevægende og så overbevisende, at nu også de konservative, de uafhængige og liberalt centrum vil stemme for det. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde før om de problemer, dette dagsordensforslag

vedrører, at det ikke kan være sådan, at man sætter særlige inflationsbekæmpende foranstaltninger i gang specielt mod arbejderne eller specielt mod funktionærerne. Det må erkendes, at enhver indkomstagende gruppe her i landet i samme grad er medskyldig i den pris- og omkostningsudvikling, den inflation, om man vil, der opstår. Det er ingen enkeltgruppe, man her skal sætte ind imod, det må være enhver indkomst, enhver avance, enhver indtægtsart, enhver prisfastsættelse.

I disse overvejelser kan naturligvis ingen klasse-mæssig ensidighed accepteres, og jeg forstod også på hr. Poul Hartling, at det var han enig i. Et dagsordensforslag gælder jo i øvrigt efter pålydende værdi; det er det, der står i det, der gælder, og som binder de parter, der stemmer for det.

Hr. Poul Hartling var inde på, at opfyldelsen af regeringens løfte om et 3-årigt budget — jeg tænker her på det samlede drifts- og anlægsbudget — skulle have været udsat for en udsættelse. Det må vist skyldes et tankespring. Der er sket en udsættelse, for så vidt angår investeringsplanerne, idet regeringen har erkendt, at disse planer må synkroniseres med det almindelige budget, og det er altså det, der nu sker. Derimod har vi ikke lovet det 3-årige samlede budget til noget tidligere tidspunkt end til efteråret.

Ja, vi har jo alle lyttet til diskussionen om, hvem der var skyld i forhandlings-sammenbruddet. Vi har også hørt hr. Poul Hartlings og hr. Henry Christensens forklaringer, og jeg tror, de taler for sig selv.

Hr. Poul Møller havde lidt tvivl i sindet med hensyn til den bedring i den indre økonomiske balance, som vi andre mener at kunne se er på vej. Jeg tror, at bedringen i handelsbalancen, nedgangen i merimporten, er umiskendelig. Man kan — hvis man vil — sige, at den ikke er stor nok, og det tror jeg jeg vil give hr. Poul Møller ret i, men tendensen er rigtig; og det gælder nu om i den fortsatte økonomiske politik at styrke denne tendens.

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge debatten med en polemik, heller ikke med hr. Poul Møller. Vi mødes igen, vel ikke i næleøjet, for dér kommer det dyr, som hr. Poul Møller har valgt for sit vedkommende, vistnok ikke, men vi mødes ved næste korsvej, og det bliver vel til oktober her i denne sal.